

Анализа Сѹрада
Тамлео Тамлеј
истѹраживач неба

Превела с италијанског
Гордана Бреберина

мала лагуна

Поглавље 1

Једно пићање

„Балдо! Пази...“ Дечак који је носио послужавник саплете се о тепих, покуша да задржи равнотежу, затетура се и на крају, успевши да остане на ногама, уздахну с олакшањем.

Али прерано је уздахнуо. Кришка хлеба и јабука откотрљаше се на под.

„Рекла сам ти!“, укори га мајка, наметивши платнену капу која јој је склизнула с главе. Балдо се укочи и упиљи у човека беле браде утонулог у кожни наслоњач иза стола.

Човек зажмири, па проговори

оним својим старачким гласом који је сигурно био промукао и кад је био млад. „Реци ми, Балдо... Шта је прво дотакло земљу? Хлеб или јабука?“

Дете поцрвене, а онда скупи храброст и промуца: „Не бих знао да вам кажем, господине... нисам гледао. Извињавам се. Извињавам се и зато што сам се саплео.“

Старац у наслоњачу одмахну руком, као да га то не занима, али онда исто тако грубо рече: „Лоше. Баш лоше. Требало је да пазиш. Размисли о томе и дођи кад будеш смислио одговор.“

Марија, Балдова мајка, хтеде нешто да каже, али је човек ућутка једним покретом руке. Старац се онда поново окрену према дечаку, које се није усуђивао да се помери, и загледа се у њега. Малишану је чело било орошено знојем. „Одговор? На које питање, господине?“

„Да ли прво падне кришка хлеба или јабука?“

Будући да мали одрпанко није реаговао, он му нареди: „Донеси ми ручак да не бих умро од глади док ти размишљаш.“

Дечак му пружи послужавник и брзо се повуче. Кад је изашао напоље, седе на степеник и ту сачека да његова мајка заврши посао у кућерини тог старог зановетала. Плашио се њене грдње због онога што је урадио, али се бринуо и зато што није знао одговор на оно чудно питање.

„Можда заборави“, рече сам за себе, али није могао да престане да размишља о томе.

Поглавље 2

Путин и мајка

Кад је изашла из куће, мајка крену низ улицу правих леђа, ништа не говорећи. Балдо је ишао за њом.

„Не разумем, мама, зашто морамо да долазимо код овог старкеље кад његова ћерка може да брине о њему!“

Мајка не успори корак. Ветар му донесе њен малчице пригушен глас.

„Господин Галилео Галилеј је такав и ми морамо да га поштујемо. Знаш да је часна сестра Марија Челесте редовница у самостану, па не може да излази кад јој се прохте. Добро

нас плаћају, а нама треба новац, зато не зановетај! И потруди се да се више не саплићеш.“

„Нећу се више саплитати“, обећа одлучно Балдо. Али он није био од оних који могу да ћуте, па одмах додаде: „Ја не бих волео да будем по цео дан затворен у самостану и да се молим... Мислим да се тамо досађују!“

„Мали“, рече грубо госпођа Марија, „ти не знаш ништа о томе! А пошто не знаш, ћути и тачка!“

„Па ни ти не би желела да проведеш цео живот у самостану“, одврати Балдо, запитавши се истог трена није ли претерао. Он убрза корак како би сустигао мајку и видео њену реакцију.

Мама га погледа испод ока и уздахну. „Ничасна сестра Марија Челесте није хтела да се замонаши, али су и она и њена сестра Арканђела биле принуђене да то ураде. Живеле су саме с бабом, која је била неподношљива жена. Да си је само упознао! Сироте девојке...“ Пошто јој се развезао језик, Марија настави да брбља као да пере на реци рубље с другим женама. „А син му живи далеко. У Прату или Монтемуролу, не сећам се тачно. Мислим да се зове Винченцо. Али било би исто и да живи иза угла... Кад год се виде, бљују ватру: стално се препиру.“

Балду лакну: ако мама овако говори, значи

да се слаже с њим. Тако је бар мислио док није додала: „Уосталом, то је за девојке био најбољи избор. Сигурна сам да су сад много срећне.“

Ћутке су ходали све до једне раскрснице, а онда Балдо постави ново питање: „Је л’ зато онај старке..., то јест господин Галилеј, живи сам? Зато што су му деца далеко?“

Његова мајка одмахну главом, па поправи капу, која се стално померала, и намести боље завежљај у који је убацила судове и остатке хране. „Не само зато. Али доста је било питања!“

„Имам још једно, само једно!“

Мама изгуби стрпљење. „Да чујем! Шта још хоћеш да ме питаш?“

„Можда сам смислио одговор на његово питање... Могу ли да одем тамо сам и кажем му га?“

„Ни у сну!“ , дрекну његова мајка. Чинило се да је тако стављена тачка на то питање.

Поглавље 3

Шта ћеш ти овде?

Било је лето, спарно поподне је полако одмицало. Госпођа Марија је савила чаршаве које је опрала за госпођу Ђему и послала их на кухињски сто. Балдо их погледа, опипа меку тканину и уздахну. Он и мама су имали само старе, храпаве чаршаве. Откако је тата умро, понекад су спавали и без чаршава, на џаку сламе баченом на под од набијене земље. Онда се досети:

„Мама, могу ли ја да однесем чаршаве госпођи Ђеми?“

„Да, учинићеш ми услугу!“, одговори му са